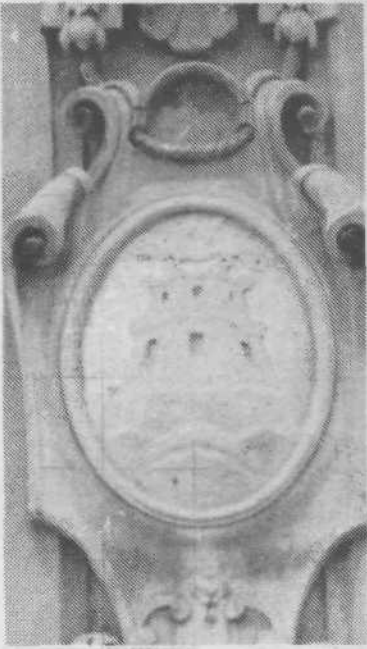

ALI POZNATE NAŠE MESTO?

Seveda smo pripravili tudi nagrade za deset srečnežev, ki jih bomo izžrebali izmed tistih, ki bodo poslali pravilne odgovore. Upoštevali pa bomo le odgovore, napisane na dopisnicah.

Še besedica dve o nagradah. Delili bomo značke. Prvi so se izkazali železničarji in nam dali po 10 značk Železniškega gospodarstva Ljubljana in 10 značk Jugoslovanskih železnic. Torej bo vsak od 10, izžrebanec prve nagradne uganke dobil dve znački.

Mimogrede, imate tudi v vaši delovni organizaciji značke? Pošljite nam jih 10 za naslednjo uganke. Hvala.

Sedaj pa k današnji uganke. Detajl smo posneli z znane ljubljanske stavbe, ki je med drugim tudi vključena v ljubljansko turistično magistrato. Na dopisnici nam odgovorite na naslednja vprašanja, ki jih lahko prepisujete s tablice, ki je na ograji pred glavnim vhodom v to stavbo:

1. Kdaj je bila grajena ta stavba?

2. Kaj je danes v tej stavbi?

Na koncu seveda še naš naslov: Dogovori, 61001 Ljubljana, p. p. 191 za nagradno uganke

Trdno smo prepričani, da zelo dobro poznate naše belo mesto. Da bi lahko mi preverili našo trditev, vi pa svoje znanje, smo pripravili poseben test. Z naših stavb smo preslikali nekatere detajle, vi pa boste povedali, s katere stavbe je posnet detajl in morda še kakšno malenkost.

HUDOMUŠNI OBJEKTIV

Zima je zorala naše ceste. To niti ni tako slabo, kajti pod asfaltom so arheologi odkrili bogate zaklade stare Ljubljane. Na primer pred Kliničnim centrom, kjer so pokukale na dan tračnice našega dobrega, starega in pokojnega tramvaja. V kratkem, takoj ko se bo začela turistična sezona, se bodo načrtno lotili izkopavanja tega simbola stare Ljubljane. Zato bo Zaloška cesta predvidoma zaprta do jeseni.

VZEMI SI ČAS NE ŽIVLJENJE

Taki prizori so, na žalost, vsakdanji pojav na naših mestnih ulicah. Mnogi imajo več sreče kot pameti, čeprav je nekaj sekund potem, ko je bil narejen gornji posnetek zacvililo, da je šlo skozi ušesa. Od Figovca je namreč pridrvel motorist, zadnji trenutek opazil pešca in le za las je manjkalo, pa bi imeli dva ranjenca, če bi seveda oba imela »morje« sreče, več v naših črnih kronikah.

Republiški svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu

ZAKAJ TAKO

Hradeckega cesta

Pred dobrim tednom dni sem pod Golovcem srečala betežno ženičko, otovorjeno z velikim cekarjem in ker sem opazila, da je sama tovoru le stežka kos, sem ji ponudila pomoč. Nekaj časa sva molče drobili korake po blatnem pločniku in se neprestano umikali drvečim avtomobilom potem pa je starka spregovorila:

»Tale cesta je ena sama nadloga. Nešteto žalostnih dni sem že preživela tukaj in zdi se mi, kot bi bila rojena pod nesrečno zvezdo. Poglejte: pred nekaj meseci so zgradili nadvoz nad železnico in poglobili prog, potem ko so težki tovornjaki skoraj dve leti neprenehoma vozili mokro zemljo mimo naših hiš; vse je bilo blatno, umazano, hiše so nam razpokale, mi pa smo bili ves ta čas odrezani od sveta. Nobene proge mestnega prometa nimamo v bližini, most čez Gruberjev kanal pa je že leto dni neprehoden. To je problem vseh, ki nimajo lastnega prevoznega sredstva. Tudi telefonske povezave s svetom nimamo. Že več kot 8 let imam prošnjo na PTT za telefonski priključek, pa nič. Pravijo, da ni dovolj številka, da je centrala premajhna... Če zbolim, od kod naj pokličem rešilni avto?«

In potem to nenehno divjanje avtomobilov. Na Hradeckega cesti velja omejitev hitrosti do 40 km/h pa je nihče ne upošteva. Vozijo 70 km in več! Potrebno bi bilo postaviti kontrolo in kdaj pa kdaj z radarjem kontrolirati hitrosti. Pa pločniki so zdaleč preozki, ponekod pa jih sploh ni. Da o blatu in umazaniji ne govorim. Po dežju se bojimo na cesto, saj bi človek šel ven kdaj praznje oblečen, pa si ne upa, ko ima tako daleč do najbližje kemične čistilnice...

Pa ozračje je skrajno onesnaženo, kljub neposredni bližini Golovca. Marsikje še nimajo urejenega odvoza smeti in tako ves najrazličnejši material (odpadni) skurijo kar v pečeh in tako se iz prenekaterih hiš v zimskem času dan na dan dvigajo oblaki gostega, smrdljivega dima. Golovec je sicer res blizu, a je sedaj do njega dostop zelo otežkočen, saj se je prej večina sprehajalcev posluževala mostu čez Gruberjev prekop. Ta je sedaj neprehoden in nas zanima kdaj bodo dela na tem, tako pomembnem objektu, končana.

Zanima nas še, kdaj bo urejen problem tovornega prometa po Hradeckega cesti. Nikjer v bližini ni javne telefonske govornice in pošte; trgovina je sedaj le ena in izbira v njej, zlasti mesa in zelenjave, ni najboljše. Če omenim pa neredno raznašanje pošte in časopisov, pa slabo organiziranost službe za pomoč ostarelim in bolnim občanom mi boste najbrž res verjeli, da smo prebivalci Hradeckega ceste zapisani zli usodi...

Z ženičko sva se poslovili, odšla je dalje, sključena pod težo bremen, njene tožbe pa so še vedno odmevale v meni.

Nadka Mazi

ZAKAJ TAKO?

Kar lepo sodelujemo, kajne? Marsikateri ljubljanski problemček smo že načeli, cela kopica pa jih še čaka, da najdejo svoje mesto v tej naši, čedalje bolj priljubljeni rubriki. Če seveda priljubljenost merimo po številu prispevkov, ki nam jih pošiljate. Pričakujemo pa jih seveda še več. Saj nas ne boste razočarali? V redu, potem smo se dogovorili, danes ste na vrsti prav vi, da nas opozorite na problem ali problemček, ki žuli občanov vsakdan.

Obiskali smo Tičistan

Veste, kje je Tičistan? Točno tam, kjer upokojenci v lepem vremenu sredi Tivolija igrajo karte. Pa niso samo kvartopirsko razporejeni upokojenci značilnost slavnega Tičistana. Že ime samo pove, da je tam ptičji raj. Kaj vse ne vidite tam. Od navadnih velikih siničk, do modrih siničk, ščinkavcev, kosov, da o golobih seveda sploh ne govorimo. Tičistanski pernat prebivalci so vajeni obiskovalcev. Če boste lepo vljudni, jih večkrat prišli pogledat in jim prinesli tudi majceno zrnato slaščico, vam bodo celo jedli iz roke. Pa ne samo golobi, tudi siničke.

Potem je tu seveda še Muki. Tako se imenujejo vse tičistanske veverice, ne glede na poreklo in spol. Za orehovo jedrce so vam pripravljene priti na doseg roke. Vendar za vsak primer pazite, kajti zobe imajo peklenko ostre.

In nekaj korakov od našega Tičistana lahko opazujete tudi srne in srnice in celo lepega srnjaka. Če imate vsaj nekoliko izvežbano oko, kajti tudi tivolska, bolje rečeno rožniška srnjad ima čudovito varovalno barvo.

In če boste videli velikega ali malega občana, ki bo s kamni ali celo fračo preganjal dlakaste in pernate prebivalce Tičistana, mu navijte ušesa. Kajti ta odprti živalski vrt sredi Ljubljane je užitek ljubiteljem ne pa uničevalcem narave.

Marko Pirjevec

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Kdor poje – zlo ne misli

Štefko Tomažičevo sem srečala na vajah mešanega pevskega zboru »Tine Rožanc«. Dvajseto leto že poje v tem zboru, od leta 1968 pa je njegov tajnik. Brez petja bi bilo njeno življenje osiromašeno, saj je vsa predana tej vrsti glasbenega ustvarjanja. Zato se je tudi v najinem pogovoru vseskozi vračala k petju.

»Moja vključitev 1959. leta v mešani pevski zbor pri Rožancih je bila hkrati tudi prva vključitev v zborovsko petje. Kaj mi to pomeni? Lahko bi rekla vse. Saj sem praktično vsak dan na vajah. Dvakrat na teden pri Rožančevem zboru, poleg tega pa pojem tudi pri Glasbeni matici. Torej vidite, da sem se petju kar predala. Še posebej v sedanjem času, ko nas tempo dela in življenja dobesedno preganja, se mi zdi, da človek mora najti neko sprostitelj. Resda so vaje po eni strani obveznost, vendar je to hkrati zame prava sprostitelj. Prijateljstvo in družab-

nost, brez katerega po mojem noben zbor ali druga skupina ne more delovati, je tisto, kar daje nam pevcem še poseben zagon. To pa je najbrž tudi tisto, kar me k Rožančevem pevskega zboru priteguje že dvajseto leto. Resda zbor doživlja tako imenovane krize, zelo težko pridobivamo mlajše pevce, vendar se prav v zadnjem času tudi v tem pogledu stvari izboljšujejo in upam, da bomo letošnji jubilej tega pevskega zboru, ki slavi 60-letnico delovanja, prav z množično delo vključitvijo mladih še posebej obeležili.«

Štefka Tomažičeva pa le ni tako ozko vezana samo na zborovsko petje. Na Biotehnični fakulteti, kjer je zaposlena že od leta 1965, so jo že drugič izvolili v Samoupravno interesno skupnost za šport in kulturo občine Ljubljana Center.

»Prav ta skupnost bi po mojem mnenju morala dati več poudarka ljubiteljski dejavnosti. Resda imamo prav v Centru skoraj vse kulturne institucije, ki se poklicno ukvarjajo s to zvrstjo, pozabljamo pa, da pa je prav v tej občini tudi ogromno število društev in skupin, ki se ljubiteljsko ukvarjajo s kulturnimi dejavnostmi. Zavedati se moramo, da se bodo mladi raje vključevali v te aktivnosti, če bo ljubiteljska dejavnost imela širšo družbeno podporo. Saj se v zadnjem času stvari premikajo na bolje, ampak še vedno vse prepočasno.«

M. Breznikar